

Arrest

nr. 334 399 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 15 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Afghaanse referentiepersoon, D.N.R., diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 8 augustus 2021, toen hij 16 jaar oud was. Hem werd de vluchtelingenstatus toegekend op 28 juli 2023 bij arrest van de Raad met nummer 292 430. Hij was op dat moment 17 jaar oud. Drie dagen na dit arrest, op 31 juli 2023, werd D.N.R. meerderjarig.

1.2. Op 30 april 2024 diende verzoekster S.M., de voorgehouden moeder van de referentiepersoon, een visumaanvraag in op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om haar zoon te vervoegen in België.

1.3. Eveneens op 30 april 2024 diende S.M. een aanvraag in tot afgifte van een humanitair visum voor haar vier minderjarige zonen D.S., D.S.R., D.A.Z. en D.A. zodat ze de referentiepersoon, hun voorgehouden broer, in België kunnen vervoegen.

1.4. Op 16 december 2024 trof verweerder vijf beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

- t.a.v. verzoekster treft verweerder de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 30/04/2024 een aanvraag werd ingediend voor [S.M.] °X, van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke zoon [D.N.R.] °X, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat art. 10, §1, al. 1, 7° vreemdelingenwet in principe stelt dat ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in België kunnen vervoegen voor zover dat zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan 18 jaar en steeds niet-begeleid is.

Overwegende dat dit artikel in huidig geval niet van toepassing is, gezien de gezinshereniger reeds 18 jaar oud werd op 31/07/2023, terwijl de aanvragen van de vermoedelijke ouder slechts werd ingediend op 30/04/2024, hetgeen wil zeggen dat de aanvragen bijna 9 maanden te laat werden ingediend. Bijgevolg was het kind reeds meerderjarig ten tijde van de aanvragen, en kunnen de aanvragers zich niet beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Overwegende dat de aanvraag geen enkele verklaring of toelichting bevat ter motivering van de redenen waarom de aanvraag laattijdig werd ingediend.

Overwegende dat in deze casus door de aanvrager dus geen bijzondere omstandigheden werden aangehaald die de laattijdige indiening van meer dan 9 maanden objectief verschoonbaar zouden kunnen maken. Bijgevolg is de administratie van mening dat de aanvraag niet binnen een redelijke termijn werd ingediend.

Overwegende dat, rekening houdende met al het bovenvermelde, de aanvraag gezinshereniging laattijdig werd ingediend en op dat moment de gezinshereniger reeds de leeftijd van 18 jaar had bereikt, waardoor de aanvrager zich niet kan beroepen op artikel 10 vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.”

- t.a.v. de vier minderjarige zonen van verzoekster, treft verweerder de tweede tot en met vijfde bestreden beslissing die op identieke wijze luiden als volgt:

“Commentaar: De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art. 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat aanvragen werden ingediend voor [D.S.] °X, [D.S.R.] °X, [D.A.Z.] °X, en [D.A.] °CX, samen met hun vermoedelijke moeder [S.M.] °X, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer, [D.N.R.] °X, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging die werd ingediend voor de vermoedelijke moeder op basis van art. 10, §1, al. 1, 7° van de vreemdelingenwet echter het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing.

Overwegende dat het humanitaire karakter van de huidige aanvragen - hetgeen berustte op het hoger belang van de kinderen om samen te blijven met de vermoedelijke moeder - niet meer van toepassing is, dit gezien de kinderen door de weigeringsbeslissing in kwestie niet van hun vermoedelijke moeder worden gescheiden.

Gelet op het bovenstaande worden de visumaanvragen verworpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van:

“- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

- De beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht;
- Artikel 10 § 7 Vreemdelingenwet;
- Artikel 10 Gezinsherenigingrichtlijn;
- Artikelen 7 en 47 Handvest Grondrechten EU;”

Zij betoogt als volgt:

“a) In rechte:

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Bovendien is de bestreden beslissing hierdoor onderbouwd door motieven die geen enkele steun vinden in het dossier en die manifest strijdig zijn met gekende elementen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Dat verwerende partij een ruime beoordelingsbevoegdheid heeft bij het nemen van een visumaanvraag gegrond op artikel 9 Vw. betekent niet dat zij arbitrair mag handelen en ontslaat haar niet van het grondig onderzoeken van de aanvraag, en het correct motiveren van de beslissing (zie RvV arrest nr. 292 036 van 17 juli 2023).

Tenslotte, dient elke beslissing te steunen op redelijke motieven.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Artikel 10 § 1; 7 Vreemdelingenwet (zoals van toepassing op het ogenblik van de indiening van de visa aanvragen en dus voor de wetwijziging dd.10.03.2024) stelt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Artikel 10.3 van de richtlijn nr. 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging (hierna Gezinsherenigings-richtlijn) stelt:

“3. Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van

gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen”

b) *Toepassing in casu:*

Eerste onderdeel: foutieve toepassing van artikel 10 § 7 Vreemdelingenwet en artikel 10 Gezins-herenigingsrichtlijn:

Volgens de bestreden beslissing, zou de aanvraag van eerste verzoekster te laat zijn ingediend omdat de heer [D.] al de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en deze aanvraag binnen de 3 maanden na de erkenning diende te worden ingediend (stuk nr.1).

Echter, artikel 10 § 1, 7° stelt dat de aanvraag tot gezinshereniging door de ouders van een niet-begeleide minderjarige binnen de 3 maanden na de beslissing tot toekenning van internationale beschermings-status, indien de gezinshereniger de leeftijd van 18 jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot het bekomen van bescherming.

De heer [D.], de gezinshereniger, werd echter erkend als vluchteling per arrest dd.23.07.2023, toen hij nog steeds minderjarig was.

Dat het arrest pas aangetekend werd verstuurd per schrijven dd.04.08.2023 is niet relevant.

Het erkenningsarrest van Uw Raad heeft uiteraard onmiddellijke werking en een declaratoir karakter.

Bijgevolg kon verwerende partij niet oordelen dat de aanvraag binnen de 3 maanden na de erkenningsbeslissing diende te worden ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat er oorspronkelijk enkel werd nagegaan of de aanvraag binnen het jaar na de erkenningsbeslissing werd ingediend (“Le garant est réfugié? Oui, depuis le 04/08/2023 (moins d’un ans à la date d’introduction de demande de visa, le 30/04/2024 »).

De aanvraag werd overigens als een aanvraag op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet ingeschreven en verzoekster heeft geen retributie hoeven betalen (zie administratief dossier, samenvattend schrijven van ambassade van Islamabad aan DVZ met vermelding “art.10”).

Oorspronkelijk werd dus de aanvraag als een aanvraag op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet behandeld.

Het is bijzonder tegenstrijdig om hier vervolgens in de bestreden beslissing op terug te komen waardoor de bestreden beslissing niet steunt op een deugdelijke motivering en het resultaat is van een onzorgvuldig onderzoek.

Zodoende diende er wel toepassing te worden gemaakt van artikel 10 § 7 Vreemdelingenwet.

Ten tweede, gaat de motivering van de bestreden beslissing ook in tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en het recht op gezinshereniging zoals gewaarborgd door artikel 12 van de Gezinsherenigings-richtlijn.

In de zaak C e.a. van 30.01.2024, heeft het Hof erop gewezen dat minderjarige vluchtelingen, als bijzonder kwetsbare categorie, recht hebben op gunstigere voorwaarden op gezinshereniging:

“Een van deze gunstiger voorwaarden betreft de gezinshereniging met de ouders van de vluchteling. Zoals het Hof reeds heeft vastgesteld, is immers krachtens artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86 de mogelijkheid van een dergelijke gezinshereniging weliswaar in beginsel ter beoordeling van de lidstaten gelaten, en is die mogelijkheid met name onderworpen aan de voorwaarde dat de ouders ten laste komen van de gezinshereniger en in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen, maar voorziet artikel 10, lid 3, onder a), van die richtlijn in een uitzondering op dat beginsel op grond waarvan alleenstaande minderjarige vluchtelingen recht hebben op een dergelijke gezinshereniging dat noch aan een beoordelingsmarge van de lidstaten, noch aan de voorwaarden van voornoemd artikel 4, lid 2, onder a), is onderworpen. Met artikel 10, lid 3, onder a), is specifiek beoogd een grotere bescherming te bieden aan die vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punten 33, 34 en 44).” (eigen onderlijning)

Dit werd ook onderstreept in de zaak A en S van 12.04.2018.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, en met name het arrest van 12.04.2018 moet nochtans gekeken worden naar de leeftijd van de referentiepersoon op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, en niet naar de leeftijd op het moment dat de aanvraag gezinshereniging wordt behandeld. Het HvJEU stelt namelijk:

“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”

Het Hof heeft ook geoordeeld dat indien een vluchteling als niet-begeleide minderjarige vreemdeling is toegekomen en erna meerderjarig is geworden, nog steeds als minderjarige dient te worden beschouwd voor de toepassing van de richtlijn:

“Het Hof heeft in het arrest van 12 april 2018, A en S (C-550/16, EU:C:2018:248, punt 64), reeds geoordeeld dat artikel 2, onder f), van richtlijn 2003/86, dat de definitie van „alleenstaande minderjarige vluchteling” bevat, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielerzoek in die staat minder dan 18 jaar oud is, maar die tijdens de asielerprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling.”

Dit is des te meer het geval indien de minderjarige, tijdens de procedure tot gezinshereniging, meerderjarig wordt, zoals voor de heer [D.] in casu het geval is:

“Bovendien moet worden opgemerkt dat diezelfde overwegingen des te meer gelden voor een situatie waarin de alleenstaande minderjarige niet tijdens de asielerprocedure, maar tijdens de gezinsherenigings-procedure meerderjarig wordt. Een dergelijke minderjarige kan zich dus op artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 beroepen om op basis van de gunstiger voorwaarden van die bepaling aanspraak te maken op het recht op gezinshereniging met zijn ouders, zonder dat de betrokken lidstaat het verzoek om gezinshereniging kan afwijzen op grond dat de betrokken vluchteling op de datum van het besluit op dat verzoek niet langer minderjarig is [zie in die zin arrest van 1 augustus 2022, Bundesrepublik Deutschland (Gezinshereniging met een minderjarige vluchteling), C-273/20 en C-355/20, EU:C:2022:617, punt 52].” (eigen onderlijning)

Door louter te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Verblijfswet, omdat verzoeksters zoon, erkend vluchteling in België, 18 jaar was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet niet correct toegepast.

De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet moet immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, zijnde in casu 09.08.2011, ogenblik waarop de zoon van verzoekster 16 jaar oud was.

De motivering van de beslissing is aldus in strijd met wat artikel 10§ 1, 1ste lid, 7° van de Vreemdelingenwet voorschrijft, en is zodoende manifest onvoldoende om de beslissing te schragen. De beslissing vermeldt ook nergens om welke reden niet naar de leeftijd van de heer [D.N.R.] werd gekeken op het moment van de indiening van het verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad klaarblijkelijk dat een dergelijke motivering onvoldoende is, en de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt.

Zo oordeelde Uw Raad in arrest nr. 225.451 van 30.08.2019 het volgende:

“De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij, door te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van de verzoekende partijen, erkend vluchteling in België, negentien jaar is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de

Vreemdelingenwet dient immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, zijnde in casu 20 januari 2016, ogenblik waarop de zoon Z.B. van de verzoekende partijen 16 jaar is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.”

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met artikel 10§ 1, 1ste lid, 7° Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Ten derde, zelfs indien er wordt gesteld dat de aanvraag binnen een termijn van 3 maanden na het erkenningsarrest van Uw Raad, quod non, stelt artikel 10 § 7 in fine Vreemdelingenwet, dat “de minister of zijn gemachtigde” bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening houdt met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken.

Het gaat om een objectieve en klare verplichting in hoofde van verwerende partij.

Echter, hoewel de aanvraag “laattijdig” werd ingediend, werd er geen enkele informatie gevraagd aan verzoekende partij terwijl verwerende partij alle contactgegevens heeft van het gezin en de heer [D.] die in België verblijft (emailadres en gsmnummer zijn vermeld in de visa formulieren) en op het ogenblik van de indiening van de aanvraag (30.04.2024) reeds kon weten dat de aanvragen “laattijdig” waren zoals verwerende partij stelt.

In de brief van de sociaal assistente van Caritas vzw, wordt overigens uitdrukkelijk vermeldt dat er nog een email zal worden verstuurd aan de dienst vreemdelingenzaken:

“The motivation of this request will be send by email to the immigration office” (stuk nr.11).

Verwerende partij had bijgevolg minstens kunnen nagaan of deze informatie werd overgemaakt of niet en desgevallend, verzoekende partij(en/of de sociaal assistente) hierover contacteren.

Dit is a fortiori het geval nu verzoekers slechts een annulatieberoep kunnen indienen en in principe dus geen nieuwe elementen, noch verweerelementen, kunnen inroepen.

Als administratie weet en heeft verwerende partij nochtans veel meer informatie dan verzoekers. Indien zij van oordeel is dat een aanvraag laattijdig zou zijn, quod non, kon en diende zij zelf om informatie te vragen.

Hierbij merkt verzoekster nogmaals op dat op het ogenblik van de registratie van de aanvragen, de aanvragen weldegelijk op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet werden geregistreerd (zie supra).

Zodoende hield verwerende partij geen rekening met bijzondere omstandigheden en dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing artikel 10 § 7 Vreemdelingenwet schendt.

Er anders over oordelen, zou neerkomen op een schending van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en het recht op een privé-en gezinsleven voorzien in artikel 7 van het Handvest.

Immers, hoewel verzoekers aanvragen werden geregistreerd als aanvragen op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet, heeft verwerende partij achteraf, zonder verzoekers de kans te geven hierop degelijk te reageren, besloten deze aanvraag alsnog niet te kwalificeren als aanvraag op grond van artikel 10 § 7 Vreemdelingenwet.

Indien verwerende partij van oordeel was dat bijzondere omstandigheden dienden te worden ingeroepen, quod non, diende zij dit voor het nemen van de bestreden beslissingen aan te geven aangezien verzoekster deze bijzondere omstandigheden thans niet kan inroepen in het kader van een annulatieberoep.

Tweede onderdeel: onzorgvuldig en onredelijk onderzoek van de aanvragen

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier en in het bijzonder met de algemene situatie in Afghanistan en met het recht op gezinshereniging in hoofde van erkende vluchtelingen, in het bijzonder minderjarigen.

Op de eerste plaats stelt verwerende partij dat verzoekster haar aanvraag “bijna 9 maanden te laat” heeft ingediend.

Volgens de bestreden beslissing zou eerste verzoekster zich niet kunnen beroepen op artikel 10 Vreemdelingenwet en zou de aanvraag geen enkele verklaring of toelichting bevatten ter motivering van de redenen waarom de aanvraag laattijdig werd ingediend.

Verzoekster stelt echter vast dat het manifest onredelijk is om te stellen dat de aanvraag niet binnen een redelijke termijn zou zijn ingediend.

Vooreerst stelt de brief van de sociaal assistente van de vzw Caritas, die de aanvragen heeft helpen indienen, dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest van 12.04.2018 de ouders van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling die 18 jaar is geworden, nog steeds recht hebben op gezinshereniging op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet indien de aanvraag binnen een redelijke termijn werd ingediend.

Of een aanvraag binnen een redelijke termijn werd ingediend, hangt volgens het Hof van Justitie van de omstandigheden van de aanvraag en is een termijn van 3 maanden een indicatie:

“In het arrest van 12 april 2018, A en S (C-550/16, EU:C:2018:248, punt 61), heeft het Hof echter ook geoordeeld dat het verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn moet worden ingediend, aangezien het onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn asielverzoek een alleenstaande minderjarige was, maar tijdens de procedure betreffende dat verzoek meerderjarig is geworden, zich, om gezinshereniging te verkrijgen, „zonder enige tijdsbeperking” op die bepaling zou kunnen beroepen. Dienaangaande heeft het Hof opgemerkt dat de door de wetgever van de Europese Unie in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie biedt voor het bepalen van een dergelijke redelijke termijn, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op grondslag van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.”

In casu werden de aanvragen op 30.04.2024 ingediend bij de diplomatieke post van België in Pakistan (Islamabad).

Verzoekers hebben echter allen de Afghaanse nationaliteit en verblijven er ook.

Zij dienden dus eerst een reis te regelen naar Pakistan om de aanvragen in te dienen.

De afspraak bij de diplomatieke post geschiedt ook enkel online, waardoor de grote meerderheid van Afghaanse onderdanen dit niet zelf kunnen.

De heer [D.] zocht hiervoor hulp bij de vzw Caritas zoals heel veel jonge erkende vluchtelingen. Ook dit neemt heel wat tijd.

Verwerende partij is hiervan manifest van op de hoogte.

Zij krijgt alle aanvragen, met begeleidend schrijven van Caritas, binnen. Verwerende partij neemt trouwens ook deel aan contactvergaderingen met vzw's zoals Caritas en krijgt ook daar te horen van de moeilijkheden voor erkende vluchtelingen (evenals hun advocaten en vzw's) om aanvragen gezins-herengingen in te dienen.

Op het ogenblik dat de heer [D.] erkend werd als vluchteling, hadden zijn familieleden geen Afghaanse identiteitsdocumenten noch paspoorten.

Dit blijkt ook uit het administratief dossier van de heer [D.] bij het CGVS en het erkenningsarrest van Uw Raad (stukken nr.12-13).

De gezinsleden dienden allemaal hun taskara's en paspoorten aan te maken.

Gezien de huidige situatie in Afghanistan, heeft dit maanden in beslag genomen en heel wat geld gekost.

Ook hiervan is verwerende partij volledig van op de hoogte.

Verzoekers hebben immers hun taskara's en paspoorten overgemaakt bij de indiening van hun visa aanvragen waardoor verwerende partij kon vaststellen dat de taskara's pas in september 2023 hebben verkregen en hun paspoorten in januari 2024.

Ook deze elementen waren in het bezit van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Tenslotte, wordt in de brief van de sociaal assistente van Caritas vzw, uitdrukkelijk vermeldt dat er nog een email zal worden verstuurd aan de dienst vreemdelingenzaken:

"The motivation of this request will be send by email to the immigration office" (stuk nr.11).

Al deze elementen waren in het bezit van verwerende partij.

Gezien het geheel van deze elementen en de feitelijke omstandigheden eigen aan de visa aanvragen, met name een alleenstaande moeder met 5 minderjarige kinderen, dient te worden vastgesteld dat de weigering van de aanvragen omdat deze niet binnen een "redelijke termijn" zouden zijn ingediend, manifest onredelijk is en geen rekening houdt met het geheel van het dossier.

Verwerende partij is als administratie volledig op de hoogte van de situatie in Afghanistan sinds de val van het vorig regime en de volledige machtsovername door de taliban.

Haar diplomatieke post in Islamabad, waar verzoekers hun aanvragen hebben ingediend, beschikt over zeer actuele informatie over Afghanistan en in het bijzonder over de mogelijkheid tot afgifte van documenten en de authenticiteit van Afgaanse documenten.

Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met de huidige moeilijkheid (zoniet onmogelijkheid) om documenten van de Burgerlijke Stand te verkrijgen in Afghanistan, in het bijzonder voor een alleenstaande vrouw.

De moeilijkheid om documenten te verkrijgen sinds de machtsovername door de Taliban wordt bevestigd door een rapport van I.O.M:

"the overall consensus amongst Afghans interviewed is that identification and civil registration documentation have become more difficult to access under the DfA. Survey respondents throughout all 34 provinces cited higher prices, followed by office closures and lack of clarity regarding processes as key barriers. This was confirmed by those interviewed in Balkh, Herat, Nangarhar, and Kandahar, who confirmed that the price increases for e-Tazkiras and passports, combined with the cost of travelling, have been the largest barrier to procuring documentation since August 2021, given the widespread economic and humanitarian crises that have resulted in widespread unemployment. Furthermore, office closures, and reduced number of staff and resources have hampered access to documentation generally under the DfA. For example, under the previous government (GoIRA), there were many offices in districts where people could get Tazkiras and e-Tazkiras. Currently, however, there are only a few offices that are equipped with the necessary resources to issue these documents. This has caused the processes for applying for documentation to become timeconsuming, and people have to wait for months to get their e-Tazkiras, passports, and marriage certificates in particular. Community leaders in Balkh, Herat, Kandahar, and Nangarhar provinces – who were involved in processing documentation requests for their community members under the former and current government regimes – stated that there were more facilities under the GoIRA. Processes were faster overall under the previous government."(eigen onderlijning)

Dit rapport bevestigt ook dat het nog veel moeilijker is voor alleenstaande vrouwen, zoals verzoekster die bovendien weduwe is:

"What are the markers of inaccessibility? Gender, displacement status, education, and age were the key markers of inaccessibility, based on the research conducted. Under the DfA, women are required to be accompanied by a male companion in order to apply for identification and civil registration documentation. Other key challenges include - husbands not wanting their wives to interact with unknown men in government offices and unwillingness to have women's pictures on ID cards. Under the DfA, some men also believe that identification and civil registration documents are only necessary for those currently working – as women are barred from most professions under the DfA, opinions on acquiring documentation for women have shifted.

[...]

Women's access to documentation was already challenging prior to August 2021 – but challenges have grown. Under the DfA, women are required to be accompanied by a male companion in order to apply for identification and civil registration documentation.

[...]

Furthermore, many administrative officers no longer accept women due to female staff shortages – male authorities are also not comfortable interacting with women.”(eigen onderlijning)

Dit is een algemeen toegankelijke bron, waarvan verwerende partij kennis van heeft als gespecialiseerde administratie die overigens heel wat gelijkaardige aanvragen behandelt.

Het is derhalve dan ook manifest onredelijk om zonder te meer te stellen dat de aanvragen niet binnen een redelijke termijn zouden zijn ingediend zonder rekening te houden met de algemene situatie in Afghanistan.

Verzoekers verwijzen er volledigheidshalve nog op dat de aanvragen van verzoekers voor het overige volledig zijn. Zij bevatten:

- De elektronische taskara's;*
- De paspoorten;*
- De geboorteakte*
- Een huwelijksakte;*
- De medische attesten;*
- De attesten van goed gedrag en zeden;*
- De overlijdensakte van de vader van het gezin;*
- Het erkenningsattest van de heer [D.N.R.];*
- De verblijfskaart van de heer [D.N.R.]*

Verzoekers hebben enorm veel moeite hebben gedaan om, gezien de algemene situatie in Afghanistan en het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is, al deze documenten te verzamelen. Het verzamelen van deze documenten heeft ook enorm veel geld gekost voor het gezin.

In die omstandigheden, is de beslissing bijzonder onredelijk gemotiveerd. De beslissingen tonen ook een volstrekt gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij.

Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoekers aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissingen niet steunen op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

De bestreden beslissingen dienen dan ook te worden vernietigd.”

2.2. Artikel 10 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), dat verzoekster geschonden acht, werd omgezet in Belgische wetgeving, namelijk in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Zij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn inroepen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onder verwijzing naar artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet feitelijk uiteengezet waarom verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen. Voor wat de overige bestreden beslissingen betreft, stelt verweerder onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet dat het humanitair karakter van de in punt 1.3. bedoelde aanvragen, dat berustte op het hoger belang van de kinderen om samen met verzoekster te blijven, niet van toepassing is, gelet op de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoekster waardoor de kinderen niet van hun moeder zullen worden gescheiden.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissingen haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissingen. Aangezien zij inhoudelijke kritiek uit op de motieven kan zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.5. De Raad gaat eerst in op de eerste bestreden beslissing die handelt over de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging aan verzoekster, de voorgehouden moeder van de referentiepersoon. Hij trekt daarna de gevolgen voor de tweede t.e.m. vijfde bestreden beslissing, die weigeringen tot afgifte van een humanitair visum betreffen aan de voorgehouden broers van de referentiepersoon.

2.6. Om de lezing van dit arrest te bevorderen lijst de Raad de toepasselijke feiten op en duidt hij de versie van artikel 10 van de Vreemdelingenwet die van toepassing is op de eerste bestreden beslissing

a) De Afghaanse referentiepersoon, D.N.R., diende een VIB in op 8 augustus 2021. Hij was toen 16 jaar oud. Hij werd erkend als vluchteling op 28 juli 2023. Hij was toen 17 jaar oud. Drie dagen later, op 31 juli 2023 werd de referentiepersoon 18 jaar oud. De aanvraag gezinshereniging werd door zijn voorgehouden moeder ingediend op 30 april 2024. De eerste bestreden beslissing dateert van 16 december 2024

b) De eerste bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk: *“Overwegende dat art. 10, §1, al. 1, 7° vreemdelingenwet in principe stelt dat ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in België kunnen vervoegen voor zover dat zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan 18 jaar en steeds niet-begeleid is.”*

De eerste bestreden beslissing gaat derhalve uit van de toepassing van (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was voor de inwerkingtreding van de wetwijziging van 10 maart 2024. Deze bepaling luidde als volgt op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag tot gezinshereniging indiende :

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Ook verweerder citeert deze versie in zijn nota als zijnde van toepassing op het ogenblik dat de visumaanvragen werden ingediend.

De Raad neemt er akte van dat verweerder verderop in de nota met opmerkingen, *“Huidig”* artikel 10, §1, 4°, laatste lid van de Vreemdelingenwet citeert en er vervolgens aan toevoegt: *“[...] dit wetsartikel en de daarin weerhouden termijn van drie maanden [is] niet van toepassing op de situatie van verzoekende partij, aangezien de visumaanvraag in casu dateert van vóór de inwerkingtreding van dit wetsartikel”*.

Verweerder citeert een versie van artikel 10 van de Vreemdelingenwet die werd ingevoegd door de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en die in werking is getreden op 8 augustus 2025. Deze versie kan hoe dan ook niet van toepassing zijn op een beslissing die dateert van 16 december 2024. De wet van 18 juli 2025 herneemt wel de termijn van drie maanden waarbinnen een aanvraag gezinshereniging moet worden ingediend door een ouder van een erkende vluchteling als die gedurende of kort na de procedure de leeftijd van 18 jaar bereikte, wat in casu het geval is. Deze termijn werd voor het eerst ingevoegd door de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet voegde een nieuw artikel 10, §1, eerste lid, 7° in de Vreemdelingenwet in voor wat betreft de ouders van een minderjarige vreemdeling die werd erkend als vluchteling. Deze bepaling voorziet dat indien de vreemdeling die vervoegd wordt de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, de aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus. De wet van 10 maart 2024 is in werking getreden op 1 september 2024. In de voorbereidende werken kan gelezen worden: **“Voortaan zullen de ouders van een niet-begeleide minderjarige begunstigde van internationale bescherming aldus in voorkomend geval van meerderjarigheid tijdens of kort (tot maximaal drie maanden) na diens asielprocedure, hun aanvraag gezinshereniging**

kunnen indienen tot drie maanden nadat de vreemdeling die het recht op gezinshereniging opent als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten (...)De minister of diens gemachtigde houdt bij de beoordeling van de bijkomende termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke een laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken. Het gaat om omstandigheden die buiten de wil van de aanvrager liggen. Bij wijze van voorbeeld kan gedacht worden aan het tijdelijk sluiten van een ambassade of het tijdelijk sluiten van een grens, waardoor het indienen van de aanvraag vertraging kan oplopen. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de individuele omstandigheden van elk dossier.” / “**Désormais, les parents d’un mineur non accompagné bénéficiant d’une protection internationale pourront, au cas où ce mineur devient majeur pendant ou peu (au maximum trois mois) après sa procédure d’asile, introduire leur demande de regroupement familial jusqu’à trois mois après que l’étranger qui ouvre le droit au regroupement familial ait été admis au séjour dans le Royaume en tant que bénéficiaire d’un statut de protection internationale (...)** Le ministre ou son délégué tient compte, lors de l’appréciation du délai supplémentaire de trois mois, des circonstances particulières qui rendent objectivement excusable l’introduction tardive de la demande. Il s’agit de circonstances qui sont indépendantes de la volonté du demandeur. Par exemple: la fermeture temporaire d’une ambassade ou la fermeture temporaire des frontières sont des circonstances qui peuvent retarder la soumission de la demande. Le ministre ou son délégué tiendra compte des circonstances individuelles de chaque dossier.” (Kamer, Parl.St., 2022-2023, Parl.St., 55e zittingsperiode, DOC 55 3596/001, pp.19-20, vetschrift toegevoegd).

Gezien wat kan worden gelezen in de voorbereidende werken van de wet van 10 maart 2024, gezien de bestreden beslissing zelf (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet citeert dat van toepassing was voor de inwerkingtreding van de wet van 10 maart 2024, gezien verweerder deze versie ook citeert in zijn nota en zelf met betrekking tot een (nog) latere versie van de Vreemdelingenwet (8 augustus 2025) stelt dat “dit wetsartikel en de daarin weerhouden termijn van drie maanden niet van toepassing is op de situatie van verzoekende partij, aangezien de visumaanvraag in casu dateert van vóór de inwerkingtreding van dit wetsartikel [...]”, is (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was voor de wetwijziging van 10 maart 2024 en zoals het hierboven geciteerd werd, van toepassing op de eerste bestreden beslissing.

In deze versie van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd dus geen termijn van drie maanden voorzien na de erkenning van de vluchtelingenstatus waarbinnen een aanvraag gezinshereniging door een ouder moet worden ingediend in het geval dat de minderjarige tijdens of kort na de procedure 18 jaar wordt, noch de mogelijkheid van het aanbrengen van bijzondere omstandigheden die rechtvaardigen waarom de aanvraag na deze termijn van drie maanden wordt ingediend.

2.7. De Raad verduidelijkt de warrige inhoud van de eerste bestreden beslissing aan de hand van de volgende structuur:

a) (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet is van toepassing;

b) verzoekster kan er zich echter niet op beroepen want haar voorgehouden zoon die in België erkend werd als vluchteling, werd 18 jaar op 31 juli 2023, terwijl de aanvraag gezinshereniging als vermoedelijke ouder werd ingediend op 30 april 2024, “hetgeen wil zeggen dat de aanvragen bijna 9 maanden te laat werden ingediend”; Bijgevolg was het kind reeds meerderjarig ten tijde van de aanvragen, en kunnen de aanvragers zich niet beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet”;

c) er werden geen bijzondere omstandigheden aangehaald die “de laattijdige indiening van meer dan 9 maanden objectief verschoonbaar zouden kunnen maken”, waardoor “de administratie van mening is dat de aanvraag niet binnen een redelijke termijn werd ingediend”;

Conclusie: “Overwegende dat, rekening houdende met al het bovenvermelde, de aanvraag gezinshereniging laattijdig werd ingediend en op dat moment de gezinshereniger reeds de leeftijd van 18 jaar had bereikt, waardoor de aanvrager zich niet kan beroepen op artikel 10 vreemdelingenwet.”

2.8. In een eerste punt van kritiek, gericht tegen punt 2.7.b) brengt verzoekster aan dat deze overweging ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij wijst onder meer op het arrest A. en S., C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie en betoogt dat hieruit volgt dat om te worden beschouwd als minderjarige om in aanmerking te komen voor de toepassing van (oud) artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, de leeftijd van de referentiepersoon op het moment van de indiening van het verzoek om internationale bescherming bepalend is. Zij wijst erop dat de referentiepersoon 16 jaar oud was op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België en bijgevolg als minderjarig dient te worden beschouwd in de zin van voormelde bepaling.

2.9. Het arrest C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie waarop verzoekster wijst, handelt over het recht op gezinshereniging van een niet begeleide minderjarige vluchteling met zijn ouders, vervat in artikel 10, lid 3, onder a) van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarvan (oud) artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormde. In dit arrest beantwoordt het Hof de vraag wat het tijdstip is op basis waarvan de leeftijd van een erkend vluchteling moet worden beoordeeld zodat hij kan worden beschouwd als minderjarige en hij dus zijn ouders kan laten overkomen via een recht op gezinshereniging. Het Hof benadrukt in eerste instantie uitdrukkelijk dat het recht op gezinshereniging afhankelijk stellen van het tijdstip waarop de asielinstantie formeel besluit om de betrokkene als vluchteling te erkennen, afbreuk doet aan de nuttige werking van voormelde bepaling en indruist tegen het doel van de Gezinsherenigings-richtlijn omdat dit de betrokkene afhankelijk stelt van de snelheid die de asielinstantie bij de behandeling van het verzoek aan de dag legt (§55). Het Hof stelt in antwoord op de gestelde prejudiciële vraag die betrekking had op een minderjarige die tijdens de asielpcedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, dat deze nog steeds dient te worden gekwalificeerd als “minderjarige” in geval hij op het tijdstip van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming minder dan 18 jaar oud was (§60).

2.10 In casu is de referentiepersoon drie dagen nadat hij erkend werd als vluchteling meerderjarig geworden. Echter is de lering van het Hof naar analogie van toepassing hierop. Wat telt is immers dat verzoeker nog minderjarig was op het ogenblik dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Dit is het geval aangezien hij toen 16 jaar oud was. In de nota met opmerkingen verwijst verweerder ook naar voormeld arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018 en stelt hij uitdrukkelijk: “De verzoekende partij stelt aldus correct dat het loutere feit dat de referentiepersoon meerderjarig is, niet betekent dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet. Immers was de referentiepersoon minderjarig op het ogenblik van indiening van het verzoek tot internationale bescherming.”

2.11. Aangezien de referentiepersoon op het moment dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 8 augustus 2021 16 jaar oud was, kon zijn voorgehouden moeder (verzoekster) nog een recht op gezinshereniging doen gelden. Zodoende kon verweerder in de eerste bestreden beslissing niet stellen dat artikel 10, §1, eerste lid, 7° niet van toepassing is omdat de referentiepersoon reeds 18 jaar oud geworden is voordat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Dat hij iets dergelijks toch stelt, vormt een manifeste appreciatiefout en dus een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar eerste punt van kritiek.

2.12. Gezien de vermeldingen in de eerste bestreden beslissing aangehaald onder punt 2.7.b), dat de aanvragen waaronder die van verzoekster “bijna 9 maanden te laat werden ingediend”, “Bijgevolg was het kind reeds meerderjarig ten tijde van de aanvragen, en kunnen de aanvragers zich niet beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet”, alsook de conclusie in de eerste bestreden beslissing dat “de aanvraag gezinshereniging laattijdig werd ingediend en op dat moment de gezinshereniger reeds de leeftijd van 18 jaar had bereikt, waardoor de aanvrager zich niet kan beroepen op artikel 10 vreemdelingenwet”, leidt dit tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing wat op zich leidt tot de nietigverklaring van de tweede tot en met vijfde bestreden beslissing aangezien ze steunen op de eerste bestreden beslissing.

2.13. Ten overvloede, voor zover voor wat betreft de in punt 2.7.c) aangehaalde vaststelling in de eerste bestreden beslissing moet worden begrepen dat verweerder van oordeel was dat de aanvraag niet kan worden ingediend nadat de referentiepersoon meerderjarig is geworden, maar dat er een redelijke termijn geldt na deze meerderjarigheid waarbinnen een dergelijke aanvraag toch kan worden ingediend, dat een termijn van “meer dan 9 maanden” geen redelijke termijn is, dat er alleszins bijzondere omstandigheden moeten aangehaald worden om de “laattijdige indiening van meer dan 9 maanden” te verschonen, maar dat in casu niets werd aangehaald, merkt de Raad op dat de vaststelling dat verzoekster geen bijzondere omstandigheden heeft aangehaald die een laattijdige indiening objectief verschoonbaar maken, terminologie betreft die kan worden gelezen in het artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd door de wet van 10 maart 2024. Met deze wetwijziging werd, zoals hierboven geduïd, voor het eerst een termijn van drie maanden ingevoerd vanaf de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging in geval de referentiepersoon meerderjarig werd tijdens of kort na de procedure internationale bescherming. Hierbij wordt ook voor het eerst ingevoerd dat bij de beoordeling van deze termijn, rekening wordt gehouden met “bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken”. Echter kan, zoals hierboven reeds werd aangegeven, geen toepassing gemaakt worden van deze bepaling.

2.14. Waar verweerder in zijn nota wijst op voormeld aangehaald arrest van het Hof van Justitie C-550/16 van 12 april 2018 en stelt dat dit arrest een termijn van drie maanden vooropstelt na de erkenning als vluchteling als redelijke termijn voor de indiening van een visumaanvraag gezinshereniging, stelt de Raad vast dat dit niet in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden en dat dit dus een a posteriori motivering betreft waarmee geen rekening kan worden gehouden. Het betreft bovendien een termijn die tevens wordt vooropgesteld in het door de wet van 10 maart 2024 gewijzigde artikel 10 van de

Vreemdelingenwet dat niet van toepassing is op de eerste bestreden beslissing zoals hogerop geduid. In het op de bestreden beslissing toepasselijke geciteerde artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat verzoekster vanaf de toekenning van de vluchtelingenstatus door de Raad aan haar voorgehouden zoon over een termijn van drie maanden beschikte om zich te kunnen beroepen op een recht op gezinshereniging. Verweerder kan verzoekster bijgevolg niet verwijten de aanvraag niet binnen de voormelde termijn van drie maanden te hebben ingediend.

2.15. Bovendien kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat in het betrokken arrest van het Hof van Justitie *“in beginsel”* een termijn van drie maanden wordt vooropgesteld. Ze citeert hierbij terecht overweging 61 waarin het volgende kan gelezen worden:

“Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.”

2.16. Hieruit kan dus worden afgeleid dat geen enkele tijdsbeperking voorzien voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging nadat de minderjarige erkend werd als vluchteling, onverenigbaar zou zijn met de Gezinsherenigingsrichtlijn en dat er *“in beginsel”* een termijn van drie maanden geldt en dat deze termijn een indicatieve waarde heeft. Ook de Raad van State stelde in zijn arrest 255.380 van 23 december 2022: *“Il ressort donc des arrêts précités C-550/16 et C-279/20 que le délai raisonnable dans lequel la demande doit être introduite est « en principe » le délai de trois mois visé à l'article 12, paragraphe 1, troisième alinéa, de la directive 2003/86/CE qui a une « valeur indicative ».”*

2.17. Het komt dus aan de lidstaten toe om deze termijn vast te leggen, wat slechts is geschied bij de wet van 10 maart 2024.

Bij deze wetwijziging werd trouwens ook voor het eerst meegenomen wat in het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018 (zaak 380/17) werd gesteld. Oordelend over de Nederlandse wetgeving die een termijn van drie maanden voorziet om een aanvraag gezinshereniging in te dienen na het verwerven van de internationale beschermingsstatus door de minderjarige, stelde het Hof dat een verzoek tot gezinshereniging *“kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, (...) op voorwaarde dat deze regeling: – erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is [...]”*. Het betekent dus dat bij elke indiening van een aanvraag gezinshereniging na een termijn van drie maanden nadat de vluchtelingenstatus werd toegekend aan de gezinshereniger, geval per geval dient te worden beoordeeld of er bijzondere omstandigheden zijn die de laattijdige indiening van een aanvraag gezinshereniging objectief verschoonen. De Raad wijst er ook nog op dat het Hof van Justitie in het voormelde arrest ook stelde dat de lidstaten maatregelen dienen te nemen op het vlak van informatie opdat de betrokkenen hun recht op gezinshereniging doeltreffend kunnen doen gelden.

2.18. In de tussentijd, in de periode die geldt voor de inwerkingtreding van de wetwijziging van 10 maart 2024, waarbij de voorbereidende werken van deze wet uitdrukkelijk bepalen dat deze van toepassing is op aanvragen gezinshereniging die *“voortaan”* zullen worden ingediend, en gezien de redelijke termijn van drie maanden zoals weergegeven in het arrest van het Hof van Justitie C-550/16 van 12 april 2018 een indicatieve waarde heeft, kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat het in casu kennelijk onredelijk is om de indiening van een aanvraag gezinshereniging na afgerond een termijn van 9 maanden na de erkenning van de vluchtelingenstatus van de referentiepersoon, niet te beschouwen als een aanvraag die werd ingediend binnen een redelijke termijn, minstens om geen bijzondere omstandigheden te weerhouden die het overschrijden van een niet nader door verweerder bepaalde redelijke termijn objectief verschoonbaar maken, gezien van verweerder kon worden verwacht dat hij rekening hield met de situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban die een impact heeft op de omstandigheden en dus het tijdstip voor het indienen van een visumaanvraag door Afghaanse onderdanen. Dat verzoekster belang heeft bij haar kritiek dat verweerder op dit vlak is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht, blijkt uit de oplijsting van verschillende elementen in het verzoekschrift die mogelijk verklaren waarom verzoekster de in punt 1.2. bedoelde aanvraag pas op 30 april 2024 indiende. Het betreft elementen die haar zaak kenmerken die blijken uit het administratief dossier, gecombineerd met de situatie in Afghanistan die het moeilijk maken om aan reisdocumenten en documenten van de burgerlijke stand te geraken, in het bijzonder voor alleenstaande

vrouwen, die zoals verzoekster terecht aanhaalt, verweerder wist of behoorde te kennen, gezien het IOM-rapport dat verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift. Zo wijst verzoekster op het feit dat:

- zij een alleenstaande vrouw is met vier minderjarige kinderen die in Afghanistan leeft onder het regime van de taliban; dat het in het bijzonder voor een alleenstaande vrouw zeer moeilijk is om documenten te verkrijgen van de burgerlijke stand in Afghanistan;
- dat het moeilijk is voor een alleenstaande vrouw om te reizen; dat zij zich als alleenstaande vrouw samen met haar minderjarige zonen diende te begeven naar de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan voor de indiening van de aanvraag nadat zij er eerst in was geslaagd om online een afspraak vast te leggen;
- dat zij er pas in september 2023 in geslaagd is om taskara's te verkrijgen en in januari 2024 om paspoorten te verkrijgen.

Kan hieraan geen afbreuk doen: het verweer in de nota met opmerkingen waarin wordt gesteld dat het bestuur geen rekening kan houden met elementen waarvan het geen kennis heeft. Immers kan van een zorgvuldig optredend bestuur verwacht worden dat het vooreerst klaar en duidelijk duidt wat de redelijke termijn is voor het indienen van de aanvraag gezinshereniging nadat de referentiepersoon meerderjarig is geworden, en dat er verschoonbare omstandigheden kunnen aangehaald worden waarom de aanvraag toch nadien wordt ingediend, quod non. Ten tweede kan van een zorgvuldig optredend bestuur verwacht worden dat het rekening houdt met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en die blijken uit het administratief dossier gecombineerd met de precaire situatie in Afghanistan, in het bijzonder voor alleenstaande vrouwen die kunnen verklaren waarom een aanvraag gezinshereniging wordt ingediend afgerond 9 maanden nadat de referentiepersoon werd erkend als vluchteling.

2.19. Een schending van de materiële motiveringsplicht in hoofdorde, subsidiair juncto het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg aangetoond. Voormelde vaststellingen leiden tot de nietig-verklaring van de eerste bestreden beslissing. Een bespreking van de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel dringt zich bijgevolg niet op, wat ook geldt voor het verweer hierop in de nota met opmerkingen.

2.20. Gelet op de vaststelling dat de in punt 1.4. bedoelde weigeringsbeslissingen tot afgifte van een humanitair visum voor verzoeksters vier minderjarige zonen volledig steunen op het feit dat zij door de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoekster niet van hun moeder zullen worden gescheiden dringt ook een vernietiging van deze beslissingen zich op, gelet op de vernietiging van de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoekster.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Bijgevolg is de vordering tot schorsing zonder voorwerp, dit met toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2024 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA